Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0853/2016 }
B8-0855/2016 }
B8-0862/2016 }
B8-0863/2016 } RC1

4.7.2016

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
GUE/NGL (B8-0853/2016)
PPE, S&D, ECR, ALDE (B8-0855/2016)
EFDD (B8-0862/2016)
Verts/ALE (B8-0863/2016)

w sprawie decyzji Japonii o wznowieniu połowów wielorybów w sezonie 2015–2016
(2016/2600(RSP))

Renate Sommer
w imieniu grupy PPE
Renata Briano, Doru-Claudian Frunzulică
w imieniu grupy S&D
Julie Girling
w imieniu grupy ECR
Frédérique Ries
w imieniu grupy ALDE
Anja Hazekamp, Stefan Eck, Anne-Marie Mineur, Merja Kyllönen, Kateřina Konečná, Jiří Maštálka, Malin Björk, Tania González Peñas, Estefanía Torres Martínez, Miguel Urbán Crespo, Lola Sánchez Caldentey, Xabier Benito Ziluaga
w imieniu grupy GUE/NGL
Linnéa Engström, Benedek Jávor, Bart Staes

w imieniu grupy Verts/ALE
Marco Affronte, Piernicola Pedicini, Eleonora Evi, Isabella Adinolfi, Rolandas Paksas
w imieniu grupy EFDD

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie decyzji Japonii o wznowienia połowów wielorybów w sezonie 2015–2016
(2016/2600(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając porozumienie Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej (IWC) w sprawie całkowitego zakazu połowu wielorybów w celach zarobkowych („moratorium”), które weszło w życie w 1986 r.,

– uwzględniając rezolucję 2014-5 przyjętą przez Międzynarodową Komisję Wielorybniczą na 65. posiedzeniu we wrześniu 2014 r.,

– uwzględniając cele z Aichi uzgodnione w ramach Konwencji o różnorodności biologicznej,

– uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory („dyrektywa siedliskowa”)[1],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie działań Wspólnoty dotyczących połowów wielorybów[2],

– uwzględniając wyrok Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTS) z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie dotyczącej wielorybnictwa w Antarktyce (Australia przeciwko Japonii, interwenient: Nowa Zelandia),

– uwzględniając démarche podpisane przez UE w grudniu 2015 r. w związku z wznowieniem przez Japonię połowów wielorybów w Oceanie Spokojnym w ramach nowego programu badań naukowych dotyczących wielorybów (New Scientific Research Whale Programme – NEWREP-A),

– uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że w 1982 r. Międzynarodowa Komisja Wielorybnicza (IWC) ustanowiła nadal obowiązujące moratorium na wszelkie połowy wielorybów w celach zarobkowych, aby chronić populacje wielorybów przed wymarciem i umożliwić ich odnowę; mając na uwadze, że Międzynarodowa konwencja o uregulowaniu połowów wielorybów zawiera specjalne przepisy, które dopuszczają połowy ograniczonej liczby osobników do celów ściśle naukowych, określane jako „połowy wielorybów na podstawie specjalnych zezwoleń”;

B. mając na uwadze, że pomimo tego moratorium kilka państw nadal prowadzi połowy wielorybów w celach zarobkowych; mając na uwadze, że od czasu wprowadzenia moratorium liczba wielorybów zabijanych na podstawie specjalnych zezwoleń w związku z rzekomymi badaniami naukowymi de facto wzrosła; mając na uwadze, że Japonia od dziesięcioleci prowadzi połowy wielorybów na podstawie specjalnych zezwoleń;

[1] Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.
[2] Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 46.

C. mając na uwadze, że mimo tego międzynarodowego zakazu, który wszedł w życie w 1986 r., Japonia kontynuowała połowy wielorybów, zabijając do roku 2014 r. ponad 20 000 wielorybów[1];

D. mając na uwadze, że połów wielorybów powoduje ogromne cierpienia u poszczególnych zwierząt i stanowi zagrożenie dla statusu ochrony populacji wielorybów w ogóle;

E. mając na uwadze, że wszystkie gatunki dużych wielorybów wymienione zostały w załączniku I do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES);

F. mając na uwadze, że w wyroku z dnia 31 marca 2014 r. MTS nakazał wstrzymanie corocznego połowu wielorybów prowadzonego przez Japonię w ramach programu JARPA II ze względu na „brak wartości naukowej” oraz na fakt, że wbrew temu, co twierdziła sama Japonia, wydawane przez nią zezwolenia nie dotyczyły badań naukowych;

G. mając na uwadze, że zezwolenia na połowy do celów naukowych dopuszczają odpłatne lub nieodpłatne zbycie mięsa wieloryba, gdy tymczasem potrzeby nauki można zaspokoić przy zastosowaniu zupełnie nieszkodliwych rozwiązań alternatywnych; mając na uwadze, że pobieranie próbek DNA i zdalny monitoring umożliwiają naukowcom zdobywanie wiedzy o wielorybach i pobieranie próbek bez ich zabijania;

H. mając na uwadze, że w październiku 2015 r. Japonia złożyła w ONZ oświadczenie o uznaniu jurysdykcji MTS, lecz z wyłączeniem wszelkich sporów wynikających z badania, ochrony i wykorzystywania żywych zasobów morskich lub gospodarowania nimi, a także dotyczących tych kwestii lub z nimi związanych, skutecznie wykluczając możliwość kwestionowania przed MTS japońskiego programu specjalnych zezwoleń na połowy wielorybów;

I. mając na uwadze, że w listopadzie 2015 r. Japońska Agencja Rybołówstwa powiadomiła Międzynarodową Komisję Wielorybniczą o zamiarze wznowienia połowów wielorybów w ramach nowego programu badań naukowych dotyczących wielorybów (New Scientific Research Whale Programme – NEWREP-A);

J. mając na uwadze, że Japonia od wielu lat prowadzi komercyjny handel mięsem wielorybim i produktami z wielorybów mimo ich wyszczególnienia w załączniku I do CITES;

K. mając na uwadze, że panel naukowców Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej po rozpatrzeniu i ocenieniu NEWREP-A stwierdził, że we wniosku nie wykazano, iż do osiągnięcia zamierzonych celów konieczne jest zabicie wieloryba, aby pobrać próbki;

L. mając na uwadze, że nadrzędnym celem musi być ochrona różnorodności biologicznej, w tym ochrona gatunków; mając na uwadze, że dyrektywa siedliskowa określająca stanowisko Wspólnoty dotyczące wielorybów (i delfinów) nie zezwala na wznowienie połowów w celach zarobkowych w odniesieniu do którejkolwiek z populacji wielorybów w wodach UE;

[1] https://iwc.int/total-catches

M. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie skrytykowały Japonię za jej decyzję o wznowieniu połowów wielorybów oraz za to, że w niewystarczającym stopniu bierze pod uwagę wskazówki zawarte w opinii MTS z 2014 r.; mając na uwadze, że w grudniu 2015 r. dołączyły one do Nowej Zelandii w démarche wobec rządu Japonii;

N. mając na uwadze, że Japonia jest strategicznym partnerem UE, a stosunki dwustronne opierają się na wspólnych wartościach, w tym na głębokiej wierze w skuteczny multilateralizm oraz porządek międzynarodowy oparty na poszanowaniu prawa;

1. wzywa Japonię do zaprzestania połowów wielorybów oraz do stosowania się do ustaleń IWC;

2. zdecydowanie popiera utrzymanie światowego moratorium na połowy wielorybów w celach zarobkowych oraz zakazu międzynarodowego handlu komercyjnego produktami z wielorybów; wzywa do zaprzestania nieuzasadnionych „połowów wielorybów do celów badań naukowych” oraz wspiera wyznaczenie znacznych obszarów oceanów i mórz jako rezerwatów, w których połowy wielorybów są bezterminowo zabronione;

3. jest głęboko zaniepokojony faktem, że decyzja o wznowieniu połowów wielorybów w ramach nowego programu NEWREP-A umożliwiła zabicie 333 płetwali karłowatych, w tym 200 ciężarnych samic, w Oceanie Antarktycznym w sezonie 2015–2016 oraz że Japonia zamierza złowić ogółem prawie 4 000 wielorybów w całym 12-letnim okresie;

4. wyraża głębokie ubolewanie, że wznawiając połowy wielorybów, Japonia jawnie lekceważy orzeczenie MTS; uważa, że tym samym połowy te stanowią naruszenie norm Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej oraz prawa międzynarodowego, a także zagrażają ochronie bioróżnorodności i ekosystemów morskich; podkreśla, że prawdziwe badania naukowe nie wymagają systematycznego zabijania wielorybów na dużą skalę;

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE przyłączyła się do démarche w celu przekazania Japonii swoich poważnych zastrzeżeń; apeluje do Komisji, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Rady o wezwanie Japonii do wypełniania przyjętych przez nią zobowiązań międzynarodowych w zakresie ochrony ssaków morskich;

6. wyraża ubolewanie, że pomimo dyplomatycznego démarche i licznych protestów międzynarodowych Japonia dotychczas nie zrewidowała swojej decyzji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do podjęcia wszelkich możliwych działań w celu rozwiązania tego problemu na drodze dialogu politycznego oraz za pośrednictwem Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej;

7. apeluje do Komisji, ESDZ i państw członkowskich o stałą współpracę z Japonią w kwestii rzekomych połowów wielorybów do celów badań naukowych, aby doprowadzić do zaniechania tego rodzaju działalności, wykorzystując kanały dwustronne i wielostronne;

8. popiera przyjętą przez IWC rezolucję 2014-5, zgodnie z którą żadne kolejne zezwolenie na połowy wielorybów nie może zostać udzielone bez uprzedniego przeglądu o charakterze międzynarodowym, w tym przez Komitet Naukowy Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej; wzywa IWC do włączenia wyroku MTS do swoich praktyk oraz do odpowiedniego dostosowania swoich przepisów; podkreśla potrzebę podjęcia pilnych działań w celu wzmocnienia IWC w tym względzie i apeluje do państw członkowskich o

wywieranie presji w celu podjęcia koniecznych decyzji podczas następnego posiedzenia IWC w październiku;

9. wzywa Radę i Komisję, aby przy opracowywaniu uaktualnionego wspólnego stanowiska UE w sprawie połowów wielorybów po 66. posiedzeniu IWC w październiku 2016 r. przyjęły stanowisko co najmniej równie ostrożne jak obecne wspólne stanowisko (decyzja Rady określająca stanowisko, które należy przyjąć w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres jej kompetencji na najbliższych trzech posiedzeniach Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej – 2011/0221 (NLE));

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządom i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Japonii.